

Arrest

nr. 99 120 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. BEERNAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de het dorp Shina in het district Bagrami, gelegen in de provincie Kaboel afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U heeft met uw familie in de stad Peshawar te Pakistan gewoond en bent in 2001 naar Afghanistan teruggekeerd. U heeft school gelopen in uw dorp. Van begin 2010 tot begin 2011, ongeveer 13 maanden lang, heeft u als vertaler gewerkt in kamp Blackhorse, een buitenlandse legerbasis. In februari 2011 verliet u op een avond uw werk. Er passeerde een wagen, een van de inzittenden bood u een lift naar de stad aan. Onderweg begonnen de inzittenden in negatieve bewoordingen te praten over de buitenlanders. Een van de inzittenden zei dat u toch ook met buitenlanders werkte. Toen u dit ontkende werd u door één van de inzittenden hard geslagen. Men vertelde u dat ze alles wisten en dat ze de naam van uw vader kenden. De mannen eisten dat u met hen samenwerkte en de werknemers en de

activiteiten binnen het kamp zou filmen. Nadat u hen vertelde dat dit onmogelijk is eisten ze dat u alles noteerde en hen uw notities bezorgde. Nadat ze u vertelden dat ze u nog zouden contacteren werd u vrijgelaten. Thuis vertelde u uw ouders over dit incident. Uw moeder heeft u uw documenten meegegeven en wat andere spullen, waarna u twee nachten bij een vriend van uw vader nabij Karte-e-Parwan heeft verbleven. Nadien bent u met een smokkelaar vertrokken. U weet niet welke landen u allemaal gepasseerd bent. Op 26 april 2011 heeft u zich aangemeld bij de Belgische asielinstanties en heeft u een asielaanvraag ingediend. Na uw vertrek uit Afghanistan heeft uw familie een dreigbrief ontvangen van de taliban. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara) in het Pasjtoe, een dreigbrief van de taliban, een certificaat Engelse lessen XP center, kopieën van aanbevelingsbrieven dd. 20.01.2010, 16.07.2010, 28.12.2010 en 07.01.2011, een kopie van een certificaat dd.09.12.2010, kopieën van twee toegangsbadges voor kamp Blackhorse en kopies van medische voorschriften. Uw advocaat maakte tijdens het gehoor nog 14 pagina's met artikels over de situatie van tolken in Afghanistan over, de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van december 2007, juli 2009 en december 2010, en een document "The taliban's winning strategy in Afghanistan". Op 6 januari 2012 maakte uw advocaat het Commissariaat-generaal ook emailverkeer tussen haarzelf en Monica Ridenour over.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Na het gehoor voor de Commissaris-generaal kan er immers geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw activiteiten als vertaler bij kamp Blackhorse. Zo stelt u over uw periode van tewerkstelling tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u eind 2009 uw curriculum vitae heeft afgegeven in kamp Phoenix (cgvs p.19) en van begin 2010 tot begin 2011, ongeveer 13 maanden lang, als tolk in kamp Blackhorse gewerkt heeft (cgvs p.5). De kopie van de Engelstalige badge die u als stavingsstuk voorlegt geeft echter als inschrijvingsdatum (enroll. date) 29 juli 2008 aan. Ook de door u voorgelegde aanbevelingsbrief dd. 20 januari 2010, ondertekend door Kapitein Monica L. Ridenour, maakt de door u beweerde periode van tewerkstelling weinig waarschijnlijk. Dit document beveelt u aan voor de "Special Immigrant Status" in het kader van het Amerikaans Visa-programma voor tolken bij de Amerikaanse- en coalitietroepen. Het is weinig waarschijnlijk dat u reeds werd voorgedragen voor het verkrijgen van een Amerikaans visum amper enkele dagen of weken na de door u voorgehouden begindatum als tolk. Temeer omdat u zelf aangeeft, in het kader van een andere aanbevelingsbrief (doc nr.4, brief dd. 07.01.2011, ondertekend door LT. M. Cornachio), dat je zulk document ontvangt als je lang voor hen werkt en als ze tevreden zijn over je en dat je met zulke brief een visum voor de Verenigde Staten kan krijgen (cgvs p.9-10). Overigens moet daarbij vastgesteld worden dat niet dit document maar wel de door u voorgelegde brief dd. 28.10.2010, ondertekend door C. Caitling, u aanbeveelt voor het Special Visa Program (stavingsstuk nr.7). Al evenmin aannemelijk gezien de door u voorgehouden periode van tewerkstelling is de verklaring in de brief dd. 20.01.2010 dat u op die datum reeds één van de meest ervaren en welbespraakte tolken werkend in kamp Blackhorse zou zijn. U zou er volgens uw verklaringen op dat moment immers hoogstens enkele weken actief zijn geweest.

Verder is het bijzonder opmerkelijk voor een persoon die stelt 13 maanden als tolk voor buitenlandse troepen gewerkt te hebben dat wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de inhoud van de dreigbrief van de taliban niet alleen blijkt dat u deze brief niet heeft gelezen, maar dat u amper in staat bent deze brief, geschreven in het Pasjtoe, te lezen. Gevraagd hoe ver uw kennis van het Pasjtoe reikt antwoordt u dat u deze taal wel kan begrijpen en spreken, maar dat het lezen en schrijven niet goed gaat (cgvs p.9). Het is niet alleen weinig aannemelijk dat een tolk en vertaler, gezien de gemengde etnische samenstelling van het Afgaans Nationaal Leger, deze taal schriftelijk niet beheerst, het is bovendien moeilijk in te beelden hoe u uw schriftelijke sollicitatietest, met vragen in het Dari en het Pasjtoe die beantwoord moesten worden in de Engelse taal (cgvs p.19), met succes zou hebben afgelegd. Uw verklaringen zijn ten slotte ook tegenstrijdig met de stavingsstukken die u voorlegt. Zo stelt de aanbevelingsbrief dd. 07.01.2011 (stavingsstuk nr.4) dat u niet alleen vloeiend Dari, Engels en Pasjtoe spreekt maar dat u deze talen ook schriftelijk beheerst en dat u trainingsdocumenten van de coalitietroepen hielp vertalen.

Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Wat betreft het geheugenverlies waarnaar u tijdens

het gehoor verwees moet worden gesteld dat u hieromtrent geen stukken voorlegt waaruit deze blijken. U legde in dit verband immers enkel voorschriften voor medicatie voor waaruit de Commissaris-generaal niet kan afleiden voor welke aandoening zij zijn bedoeld en wat de invloed van deze aandoening zou zijn op uw vermogen coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vluchtmotieven. De verklaringen van uw advocatie volstaan overigens op zich niet om de omstandigheden waarin de medicijnen werden voorgeschreven aan te tonen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. In de eerste plaats betreffen alle documenten die u zelf ter ondersteuning van uw verklaringen aanbracht, op de dreigbrief van de taliban en het certificaat van uw cursus Engels na, kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden beoordeeld zodat de bewijswaarde ervan uiterst beperkt is. Uw taskara heeft geen betrekking op uw asielrelaas. Aangaande het opleidingscertificaat (stavingsstuk nr.3) moet vastgesteld worden dat u stelt dat dit het bewijs is dat u een cursus Engels heeft gevolgd nabij het districtshuis in Bagrami (cgvs p.9). Gevraagd wanneer u naar Afghanistan bent teruggekeerd situeerde u dit na de komst van Karzai, bij het begin van zijn regering (cgvs p.3 en 4). Gevraagd om dit preciezer in de tijd te situeren stelt u dat het in 2001 was. Hamid Karzai werd echter pas geïnstalleerd als interim-staatshoofd na de Loya Jirga van 13 juni 2002. Het certificaat van het opleidingsinstituut dat u voorlegt stelt dan weer dat u daar opleiding volgde van 01.01.2002 tot 10.02.2004, zodat u aan deze opleiding begonnen zou zijn voor de installatie van de interim-regering Karzai. Wat betreft dit opleidingscertificaat, de dreigbrief van de taliban, de kopieën van aanbevelingsbrieven dd. 20.01.2010, 16.07.2010, 28.12.2010 en 07.01.2011, de kopie van een certificaat dd. 09.12.2010, de kopieën van twee toegangsbadges voor kamp Blackhorse die u voorlegt en de artikels en documenten die uw advocaat overgemaakt heeft moet vastgesteld worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Over de door u voorgelegde aanbevelingsbrieven dd. 20.01.2010 en 07.01.2011 en de toegangsbadge werd hiervoor reeds vermeld dat uw verklaringen tijdens het gehoor tegenstrijdig zijn met de hierin bevatte informatie. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de door uw advocaat op 6 januari 2012 overgemaakte fax met emailverkeer met Monica Ridenour, de auteur van de aanbevelingsbrief dd. 20.01.2010, moet vastgesteld worden dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins herstelt aangezien er alleen uit blijkt dat mevrouw Ridenour zich afvraagt of een antwoord van haar kant nog gewenst is. Overigens blijkt uit de mail dat mevrouw Ridenour reeds in november 2011 informeerde of er nog een noodzaak was om informatie aan te leveren. Op het ogenblik van de beslissing, negen maand later, werd de Commissaris-generaal nog geen informatie van mevrouw Ridenour voorgelegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Bagrami te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de

bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Met betrekking tot het district Bagrami blijkt er enkel sprake van IED's die sporadisch voorkomen op de invalswegen in de richting van Jalalabad (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) . U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kaboel, district Bagrami geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te herbekijken. Hij geeft nadere uitleg bij de stukken die hij heeft voorgelegd en hij betwist de vaststellingen van de commissaris-generaal over deze stukken. Hij wijst er ook op dat hij aan geheugenverlies lijdt. Hij besluit dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Uit lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vraagt, hij in hoofdorde als vluchteling wenst erkend te worden dan wel hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift kopie van alle stukken die reeds werden neergelegd bij het Commissariaat-generaal (stukken 2 tot en met 12) en die reeds uitvoerig werden besproken in de bestreden beslissing.

Verzoeker legt op de zitting een getuigschrift neer van een psycholoog over zijn psychologische opvolging.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoekers verklaringen komen immers niet overeen met de stukken die hij heeft voorgelegd en ook de stukken zelf zijn onderling tegenstrijdig.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaard dat hij ongeveer dertien maanden, van begin 2010 tot begin 2011, als tolk in kamp Blackhorse heeft gewerkt (gehoorverslag, 5). De fotokopie van zijn badge vermeldt echter 29 november 2010 als *issue date*. Verzoeker verklaart hierover in zijn verzoekschrift dat hij eind 2010 werd gecontacteerd om als tolk te werken op de legerbasis Blackhorse en dat hij op 29 november 2010 zijn werk aanvatte. De verklaringen die hij tijdens het gehoor heeft afgelegd zijn dus tegenstrijdig aan de stukken die hij heeft voorgelegd en aan wat hij in zijn verzoekschrift beweert. Deze verklaringen zijn bovendien dan weer niet verenigbaar met de aanbevelingsbrieven van kapitein Ridenour en van kapitein Proese, die respectievelijk dateren van 20 januari 2010 en van 16 juli 2010. De aanbevelingsbrieven dateren immers van voor verzoeker er werkzaam zou zijn geweest zodat ook de authenticiteit hiervan ernstig kan worden betwijfeld.

Verzoeker beweert dat hij aan geheugenverlies lijdt maar hij toont dit niet aan. Het getuigschrift dat hij op de zitting heeft neergelegd vermeldt niet dat hij aan geheugenverlies lijdt. Bovendien doet verzoekers bewering dat hij aan geheugenverlies lijdt hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers stukken onderling tegenstrijdig zijn.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoekers beweerde tewerkstelling in kamp Blackhorse geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan ook aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in het district Bagrami van de provincie Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Bagrami

een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER